

'Wensloos gelukkig' in haar nieuwe dorp

Ze is een 'wensloos gelukkige' vijftiger. Lenette van Dongen verkondigt in haar voorstelling *Tegenwind* de blijde boodschap van de heilzame overgang van het hectische stadsbestaan naar het gemoedelijke dorpsleven. 'Je zelfredzaamheid wordt groter. Ik vind het heerlijk om de ramen te zemen.'

ARNO GELDER

Ze noemt de stad 'een woeste minnaar'. Maar bij Lenette van Dongen (57) begon de liefdesband met Amsterdam steeds meer te knellen. Ze keerde de stadse hectiek de rug toe en toog naar het platteland – al eerder nam ze afscheid van haar echtgenoot, voormalige cabaretier en schrijver Jacques Klöters.

„We zijn nog heel goed met elkaar, want aan de liefde lag het niet. Ik had nooit gedacht dat we zouden scheiden. Maar ik moest de stad uit en hij kon de stad niet uit. We hebben hard gewerkt om al het fijne te behouden. Jacques' zonen, onze families... We komen gewoon op elkaars verjaardag.”

Haar nieuwe partner Marco ontmoette ze tijdens haar rol in de musical *Doe Maar*. Hij reed overdag de decors, zij speelde er 's avonds in. Hij woont in Amsterdam, zij inmiddels 2 jaar in een dorpje nabij Alkmaar. Ze zien elkaar de helft van de week. „Dan behoud je het goede.”

Boerderij

„Misschien,” mijmert Lenette van Dongen, „zit de trek naar buiten wel in de genen. Ik kom uit een boerenfamilie: mijn grootouders runden een boerderij. Ik geniet vooral van de rust. En in een dorp heerst een onuitgesproken wij-gevoel, niet dat van 'hul lie' en 'zullie'. Het gaat heel erg over familie, vrienden en bureu.

„Voor het eerst ben ik dagenlang alleen. Heerlijk, hartstikke heilzaam. Terwijl ik er altijd bang voor was. En dan is het ook weer leuk als er iemand langs komt. Het klinkt idioot, maar ik vind het heerlijk om mijn huisje schoon te maken, de ramen te

zemen. Je zelfredzaamheid wordt zo veel groter.

„Ik wandel onbezorgd met de hond, denk over dingen na, drink koffie bij de bureu... Je hebt de ruimte, het is er 's nachts stil en pikkedonker. Het voorjaar is nu voor mij dat er dingen uit de grond komen. Het voorjaar in de stad, dat zijn de nieuwe kleuren van je oogschaduw.”

Toch reist ze op gezette tijden af naar de grote stad. Ze heeft er nog haar scootertje staan en bezoekt er de kapper, want 'voor een West-Fries kapsel is het nog te vroeg'. Lenette van Dongen: „In het begin voelde ik me, als ik weer in de stad was, een boerette van buiten. In je hobbezak tussen al die stijlvolle types. In een dorp doet die hele buitenkant er niet toe.

„Soms denk je ook: 'Wat heb ik in vredesnaam gedaan?!' In de stad heb je alles. Cultuur, kunst, mode... Ik doe het nu met het ene supertje. Dat is wennen als je altijd uit honderden soorten olijven kon kiezen.”

Rechte rug

Tegenwind heet haar nieuwe voorstelling, die vanavond in Delft in première gaat. „Ik kies altijd een titel waar 'energie' in zit. Ik liep op het strand met de hond met windkracht 8. Mijn lamlendiende zelf zeurde met zo'n zelig stemmetje, maar er zat niks anders op dan mijn rug te rechten. Er vol tegenin te gaan.”

Haar nieuwe show staat ook symbool voor de overwinning die ze de afgelopen jaren op zichzelf behaalde. 'Wensloos gelukkig' noemt ze zich. „Ik was van nature een tobber, zwaar op de hand. Dat is verdwenen. Heb geaccepteerd dat je het moet doen met de butsen, blaren, vlekken en schreuren die je in een leven oploopt.

„Op mijn leef-

tijd heb je geen trek meer in bullshit. Ik weet dat mijn geluk als 50-plusser niet is komen aanwaaien. Heb altijd hard gewerkt, dingen er varen en moeten loslaten. Mensen van wie ik hield zijn overleden. Deze voorstelling toont wie ik ben.

Laatste deur

„Ik ben terug bij de basis. Bevrijd van alles wat ik dacht dat het moest zijn. Ik verknal de dagen niet meer, ben blij met de mensen om me heen. Dat klinkt eïg, maar zo eenvoudig is het. Hoe lang heb je nog? Die laatste deur komt in zicht en maakt je dankbaar voor elke dag. Je snapt

beter wat 'nooit meer' is.”

En dus toont ze in *Tegenwind* onbeschaamd hoe heerlijk het is om met een supersonisch stoomstrijkijzer aan de gang te gaan. Of met de vloerreiniger door het huis te banjeren. En natuurlijk in de tuin te werken.

„Ken je dat blad *Landleven*? Verschrikkelijk die mensen die het allemaal zo dik voor mekaar hebben.

'Kind als ik ga tuinieren, alles valt van me af...'

„Ik denk dat ik de uitdagingen van mijn leeftijdscategorie goed verwoord. Vrouwen herkennen veel in mijn programma's, ook als hun levens ver van mij af lijken te staan. Vrouwen met gezinnen, oma's, lesbiennes, zakenvrouwen.... Kennelijk zijn we verbonden. En ik heb meer mannen dan ooit in de zaal, al rep ik met geen woord over voetbal. Kennelijk ben ik niet meer uitsluitend die feministe, die sterke vrouw.”

Applaus

Hoewel... Met Arjan Ederveen be-toonde ze zich in het tv-programma *De Gevaarlijkste Wegen van de Wereld* ontegenzeggelijk de fermste van de twee. En 24 maart is ze de verteller in *The Passion*. Zulke uitstapjes passen bij haar veelzijdigheid, maar ze gaan nooit ten koste van haar biotoop, het theater.

„Ik sta niet op het podium om mijn ego op te poetsen tot aan het applaus. Wat is dat nou, 3 minuten geklap op een avond? Daar stap je niet 2 uur heen en terug voor in de auto om ook nog eens bij een slechte Chinees te belanden. Mijn lol blijft de communicatie met mijn publiek.”

Tournee tot en met juni 2016.
Bunkertheaterzaken.nl

**‘Dagenlang
alleen zijn,
heerlijk,
hartstikke
heilzaam’**

**‘Ik heb meer
mannen dan ooit
in de zaal, al rep ik
met geen woord
over voetbal’**

▲► **Uitstapjes
gaat ze niet uit de
weg, zoals met
Arjan Ederveen in
*De Gevaarlijkste
Wegen van de
Wereld* (boven)
en in *Maestro*,
waar ze in 2012
de gouden baton
in de wacht
sleepte.** FOTO
ANP/ROBIN UTRECHT

**50-plusser
Lenette
van Dongen
accepteert de
butsen en
blaren van het
leven**

► Op de planken voelt Lenette van Dongen zich in haar element. FOTO JAAP REEDIJK

